

Доминикански-тъ и Францискански монаси захванахъ да дохождатъ тамъ по-вѣче и по-вѣче *на ловишву*. Особно много взе да се уголѣмява тамъ число-то на католически-тъ апостоли, а такожде и тѣхна-та ревностъ за подчиненіе-то православни-тъ Христене на папа-та, отъ 16-тии вѣкъ. 16-тии вѣкъ бѣше единъ трърдѣ злочестъ вѣкъ за католицизмъ-тъ и за папска-та властъ. Народи-тъ, които дълго врѣме се находихъ въ духовно и тѣлесно робство у Римско-то духовенство, образумихъ се и почувствовахъ всички-та тегота и нравственно уничиженіе на това недостойно робство. Явихъ се Лютеръ, Цвингли, Калвинъ, Тодоръ Безъ, Джонъ Ноксъ и др. които и словесно и писменно се въоружихъ противъ безгранично-то властолюбіе на Римска-та църква, противъ антихристови-тъ притязанія и постѣпки на папство-то. Цѣли народи и царства тръгнахъ слѣдъ тѣх-нии гласъ, и отметнахъ отъ шии-тъ си папскіи яремъ, — и когато папа-та вдигна противъ нихъ *огнь и мечъ*, тѣ знаихъ съ кръвъ-та си да обноватъ свое-то духовно искупленіе отъ чърна-та сила на католицизмъ-тъ. Половина-та Нѣмска земя, Англія, Швейцарія, Холландія и Скандинавія съвсѣмъ се отдѣлихъ отъ папскіи тронъ. Реформатскіи духъ бѣше проникналъ и въ други-тъ западно-Европейски земи, които такожде се вълнувахъ и искахъ да се отметнатъ и отдѣлятъ и тѣ. Зарадъ папство-то бѣше настаналъ послѣдніи часъ: отъ вси странъ го окружаваше гибель. За да убіе реформатскіи духъ въ земи-тъ, които му оставахъ още покорни, и ако е възможно да възвърне подъвластъ-та си онѣзи, които се отметнахъ отъ него — това бѣше главна-та грижа на папитъ въ онѣзи пагубни за тѣхна-та властъ врѣмена. За да достигнатъ тази цѣль, тѣ не се запряхъ ни предъ едно средство: Тайни и явни убіиства, горенъе живи хора, мъки и всякакви кознодѣйства, всичко бѣде